

REBELL

Utgitt av Rød Ungdom

Nr.1-96

15 kr.

STOPP NAZISTENE
BEKJEMP RASISMEN

3000 DEMONSTRERTE MOT NAZISTENE!

PRIVATISERING - et angrep på arbeidsfolk • Aksjoner i Bergen
EU vil ha egen ATOMBOMBE • Hva er Bøllekurs? • 1968-hva skjedde?

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2014

STOPP NAZISTENE!

Rå makt kan ikke stoppe nasjonalismen - ord kan! er slagordet i Arbeiderbladets siste reklamekampanje for seg sjøl. Hva slags nasjonalisme snakker de om? Nasjonalismen i den kurdiske frigjøringskampen? Det norske Nei til Union (som A-bladet helt riktig ikke klarte å stoppe)? Nei, de snakker om rasisme og nazisme.

Norske nazister har i 25 år slitt for å få bli kalt «nasjonalister» i stedet for nazister, fascister og rasister. De driver målretta arbeid for å gjøre det norske flagget til symbol for sine egne rasistiske og menneskefiendtlige meninger. I de siste åra har høyreekstremistene fått god hjelp av VG, Stats-TV og andre Ja-media. Staten og resten av Ja-sida ønsker å stemple all motstand mot den overnasjonale Europeiske Unionen som «brun» og reaksjonær, derfor gir de nazistene det samme merkelappen som Henrik Wergeland alltid har hatt. Europeisk Ungdom antyda at Nei-folk egentlig er en slags nazister, når de påstod at andre verdenskrig var et resultat av at «Tyskland brukte selvråderetten sin». Alle som levde i Norge under andre verdenskrig vet at nazistene var alt annet enn nasjonalister, de var landssvikere! Og Hitler drev på ingen måte kamp for nasjonenes sjølrådere, han avskaffet den. Hitler var antinasjonalist!

Når Arbeiderbladet og andre heiagjenger for Unionen nå snur begrepene på hodet, er det ikke bare Nei-folk som rammes av det. Alle som vil kjempe mot nazismen rammes av at høyreekstremistene får gjøre flagget til «sitt». Ingen som vil kjempe for antirasisme, demokrati eller sosialisme er tjent med at det å være norsk blir det samme som å være rasist og sjåvinist. Likevel gjør Ja-media og en del «internasjonalister» som tror de er på venstresida det de kan for å stemple alt «nasjonalt» som farlig og sjåvinistisk. Dette er noe av den beste hjelpa Michael Knudsen og Jack Erik Kjuus kan få!

Nazistene skal aldri få lov til å definere hva som er norsk. De skal aldri få bli «de virkelige forsvarerne av norsk sjølrådere».

**Ta tilbake flagget!
Knus nazismen!**

I Rebell:

- 4** Privatisering
-fett nok for de rike
- 8** Kamp mot nazismen
- 12** Eurobomba kommer!
- 16** 1968 - ungdom i opprør
- 18** Kommunistene i Nepal
- 20** Bøllekurs?

Rebell blir gjeve ut av Raud Ungdom.

Ansvarleg : Jorunn Folkvord

Foto: Erik Kruse: s1,8,21 Ola Sæther: s4,5,10,11, Ørjan Ellingsvåg: s21(Khanal), Sigurd Jorde: s3,24(Dhoruba). **Takk til Klassekampen.**

Ettertrykk er greitt dersom kjelda blir oppgjeve.

Abonnement: Du kan tnga Rebell for 110 kr for helle 1996 (8 nr.)
Støttepris: 200kr

Adresse: Osterhausgt. 27 0183 Oslo. Tlf:22989070

By for folk, ut med bilen!

I Bergen rives boligstrøk for å gi plass til store motorveier og økt trafikk. Unge aktivister har sørget for at rasingen ikke skjer uten motstand.

Josephine og Anje
Bergen NU

Rivingen av 14 bygårder i bydelen Møhlenpris starta på slutten av fjoråret. Møhlenpris er et gammelt arbeiderstrøk, der eldre, studenter, småbarnsfamilier og innvandrere trives svært godt sammen. De 130 boligene skal rives for å gi plass til seksfelts motorvei og "Los Angeles-kryss", noe som vil gi en drastisk trafikkøkning og gjøre de store problemene med luftforurensning i Bergen sentrum enda verre.

Rasingen av Møhlenpris har blitt møtt med sterke motreaksjoner fra lokalbefolkningen og miljøaktivister. I regi av Bergen Natur og Ungdom har det blitt arrangert gatefest, fakkeltog og sivil uly-

dighets-aksjoner som har samlet folk fra velforeningen, miljøbevegelsen og diverse politiske organisasjoner. Dette har ført til at Møhlenpris-saken, som lenge har vært regnet som tapt, har blitt satt på

dagsorden igjen. Aktivistene har klart å skape debatt, og motstanden mot boligraseringen er styrket.

Det har også ført til debatt internt i aktivistmiljøet at politiet satte så store styrker inn for å hindre aksjonene. Da over 30 aktivister møttes kl. seks en morgen for å okkupere gravemaskiner og noen av husene, var hele Møhlenpris sperret av, 10 politibiler overvåket samlingspunktet og omkring 50 betjenter stod klar med skjold og hunder. Bergenspolitiet har tydeligvis ikke skjønt at NU-aksjoner i Bergen er noe annerledes enn Blitz-aksjoner i Oslo...

Byøkologi i Bergen

1000 elever i streik i Bergen

Elevene ved Foss i Oslo og Tanks i Bergen har gjort det eneste rette, de har protestert og nektet å godta de norske myndighetenes behandling av folk fra tredje verden. Hverken Arbeiderpartiet eller SV har tenkt å sette en stopper for den statlige rasismen, vi må gjøre det sjøll!

Eva, Charlotte, Sigurd

Fredag 19. januar gikk elevene på Tanks Videregående skole i Bergen til streik. De aksjonerte til støtte for kenyanske Mbarak Saleh Mohammed, som skulle sendes vekk fordi asylmottaket han er registrert på skal flyttes til Kinsarvik, som ligger to timer unna Bergen. Elevene protesterte mot at Mbarak skal flyttes, særlig

fordi han ikke i det hele tatt bor på asylmottaket hvor han er registrert. "De er jo nødt til å følge reglene, men de bør huske at dette dreier seg om mennesker", sier Mbarak. Myndighetene vil rykke ham ut av et godt faglig og sosialt miljø i klassen, og han blir tvangsendt fra samboeren sin, som elevrådsleder Alice Eidesund påpeker.

Administrasjonen på skolen har vært i kontakt med Utlendingsdirektoratet (UDI) for å få beholde Mbarak, men UDI holdt fast på at de må følge reglene, selv om de var enige med skolen. Denne holdninga fra UDI førte til samla protest fra elevene på Tanks videregående. De arrangerte pressekonferanse og gikk ut i streik for Mbarak og mot den politikken han blir utsatt for. Også flere av lærerne streiket. De fikk stor støtte fra andre skoler i Bergen sentrum, elevene ved Katedralskolen samlet inn 328 underskrifter til støtte for Mbarak iløpet av én formiddag.

I februar har det blitt arrangert støttekonserter for Mbarak, flere hundre folk møtte opp.

Det nytter!

I Oslo var det en lignende sak for få år siden. Randeep var elev på Foss videregående skole, gikk i vanlig allmennfaglig klasse, og hadde vært i Norge siden han var noen få år gammel. Likevel bestemte Justisdepartementet seg for å sende ham og familien hans ut av landet, til tross for at Randeep da var fylt 18 år. "En massiv protest fra elevene, med demonstrasjonstog, leserinnlegg, pressebesøk, underskriftskampanjer og støtte fra de fleste elevråd i byen stoppa utsendelsen", sier Gro Borgersrud Øgrim som satt i Randeep-gruppa på Foss. "Familien anket avslaget fra departementet. Hele klassen hans var i rettssalen, og elevenes protester ble tatt med i rettsforhandlingene. Vi vant saken!"

-fett nok for de rike -hva med oss andre?

Privatisering var en gang et fy-ord for alle sosialdemokrater. Nå foregår privatisering over alt; i Norge, i EU, i Latin-Amerika. «Økt effektivitet til alles beste» er melodien vi får høre fra både Høyre, Arbeiderpartiet og Frp, men som det meste annet er privatisering et klassespørsmål - noen tjener på at andre taper.

Magnus Marsdal

Privatisering betyr at bedrifter som er eid av det offentlige (staten, kommunen eller fylket) blir helt eller delvis solgt til private investorer (kapitalister som investerer). Dette fører til at makta over bedriftene blir flytta fra folkevalgte (lokalt eller på Stortinget) til private kapitalister. En annen slags privatisering er anbud. Når offentlige tjenester, f.eks. vasking i offentlige bygninger, blir satt ut på anbud må den offentlige bedriften konkurrere med alle private bedrifter som ønsker å få oppdraget. Den som leverer det billigste og beste tilbudet får jobben. Anbudssystemet fører til kamp og motstand fra arbeidsfolk, f.eks. var bussjåførene i danske Esbjerg i streik og daglig kamp med politiet i over ni måneder, etter at den private anbudsvinneren ville sette dem kraftig ned i lønn.

Hva skjer?

I Vest-Europa er det beregna at det i 1996 vil bli privatisert verdier for 360 milliarder kroner. (I følge den amerikanske banken J.P. Morgan.) Dette gjelder f.eks. det tyske televerket, den tyske postbanken og flyselskapene Lufthansa, Alitalia og Air France. I Sverige har staten privatisert store selskap som Pharmacia og SSAB, sosialdemokratene har lovt å selge unna statlig eiendom

for minst 50 milliarder kroner innen år 2000. Svenskene har også privatisert kommunale sjukehem. Her i Norge står Rica-hotellkjeden klar til å drive sjukehem, de har støtte fra Høyre og Frp, og ledelsen i LO er ikke veldig imot et slikt forsøk. I England skal jerbanen privatiseres.

I Oslo har privatiseringspartiene Høyre og Frp flertall i byrådet. Høyre vil at kommunale institusjoner (skoler, sjukeheim osv.) skal sette reinhold og andre tjenester ut på anbud, og de vil privatisere bl.a. Oslo Energi og kommunens alpinanlegg. Da Rebell spurte Frps byrådsleder om hva de ville privatisere svarte Svein Kristiansen: *-Det er jo stort sett alt det, bortsett fra Likningskontoret.* Ei liste over noen av FrPs privatiseringsønsker finner du sist i denne artikkelen.

Hvem rammes?

Hva fører anbud og privatisering til for folk flest? Kampen mot privatisering og anbud føres ofte av de ansatte innafor de offentlige bedriftene som blir ramma. Statens og kapitalens massemedia framstiller det som om disse ansatte er ei særgruppe som har motsatte interesser av oss andre - "forbrukerne" eller "skattebetalerne". For det første er de aller fleste "forbrukere" arbeidsfolk sjøl, og har interesse av å støtte andre arbeidsfolks kamp. For det andre er det ikke bare de ansatte som blir ramma, det er like ofte brukerne av de tjenestene som blir privatisert.

Brukerne blir ramma:

1 Best tilbud for de som er rike. Dette gjelder f.eks. privatisert helsevesen og skolevesen, der de som kan betale for seg får plass. Dette fører til at de rike kan kjøpe seg forbi helse- og utdanningskøene. I tillegg blir det offentlige tilbudet til folk flest etterhvert dårligere, fordi de private skolene og sykehusa har råd til å kjøpe de beste lærerne og legene. Økte og mye tydeligere klasseskiller er følgen av privat skole- og helsevesen.

2 Dårligere tilbud der tjenesten ikke er "lønnsom". Dette gjelder særlig innafor såkalt infrastruktur - f.eks. kollektivtransport, televerk og post. De offentlige tjenestene,

Karl er for privatisering og anbud. Hva med deg?

både innafor tele, transport og post har hatt som mål at alle skal ha et likeverdig tilbud, uansett hvor de bor. Det betyr at portoen ikke er dyrere på et brev fra Finnmark til Oslo enn på et fra Oslo til Oslo. Det betyr at det kjøres en masse bussruter som egentlig ikke er lønnsomme fordi det ikke er nok kunder på disse bussene. Busselskapet tar noe av overskuddet fra de lønnsomme bussrutene og bruker det til å holde i gang bussen for de som bor i mindre tettbygde strøk. Det er det samme man gjør innafor tele, NSB og Posten - dette kalles kryssubsidiering. Man subsidierer de ulønnsomme delene med inntekter fra de lønnsomme.

Når privatkapitalistiske bedrifter overtar, har de ingen interesse av å støtte opp under Bestemor i Finnmark eller de som bor ved den ulønnsomme bussruta. Kapitalistene er her for å tjene penger, punktum. Derfor vil de kaste seg over de lønnsomme delene av markedet og bry seg lite om hva som skjer med de "uheldige" som man ikke kan tjene penger på. Sjøl om myndighetene skulle

gumentet ofte at det offentlige eller kundene skal spare penger, fordi konkurranse fører til mer effektiv drift. Dette kan f.eks. være et argument for at en kommune skal legge vaskinga av sine lokaler ut på anbud. "Mer effektiv drift" betyr ofte at arbeiderne jobber hardere eller at de jobber for mindre lønn. Anbudskonkurransen kan altså ofte vinnes av det selskapet som klarer å tyne arbeiderne sine hardest.

Når offentlig ansatte "konkurranseutsettes" betyr det at sjefene deres får det mye lettere når de går til angrep på lønns- og arbeidsforhold, de ansatte vet at hvis de ikke blir "konkurranseedyktige" (lavtlønte) nok kan de tape i konkurransen. Og når arbeidsløsheten er høy er det mange som synes at dårlig betalt jobb er bedre enn ingen jobb, så arbeiderne lar seg presse. Gjennom EØS er Norge knytta til anbudsreglene for EUs Indre Marked, som krever at offentlige oppdrag legges ut på anbud i hele EU/EØS. Det fører til et stadig press i retning dårligere lønns- og arbeids-

I Esbjerg ble bussdrifta satt ut på anbud og sjåførene satt ned over 30 000 kr. i lønn. Politiet brukte hunder mot de streikende.

lage regler om at selskapene skal drive slik at alle får et likeverdig tilbud, vil kapitalistene gjøre alt de kan for å snike seg unna, og stort sett får de det som de vil til slutt. Enden på visa kan bli at de private selskapene skummer fløten i de lønnsomme delene av markedet, mens det offentlige sitter igjen med underskuddsområdene og gir et stadig dårligere tilbud. Til slutt kan politikerne og NHO kreve at det må bli slutt på de ulønnsomme offentlige systemene, nå får finnmarkingene heller betale det det egentlig koster f.eks. å frakte brevene deres! Bestemor og tusevis av andre blir tvunget til å flytte, markedet styrer.

Arbeiderne blir ramma:

Konkurransen tvinger fram "sosial dumping". Når virksomhet som har vært offentlig monopol skal "konkurranseutsettes" er ar-

beidsløsheten som har kjempa fram gode rettigheter hele tida er trua av konkurransen fra selskap og land der forholda er dårligere.

Innafor store bedrifter som Telenor og Posten har "den nye konkurransesituasjonen" (som kommer gjennom EØS) ført til en drastisk reduksjon i antall ansatte. Dette har ikke arbeiderne klart å kjempe mot, for sjefene har jo "rett"; konkurransen fører til at de som tyner arbeiderne hardest og sier opp flest folk er de som overlever.

Oppsplitting av offentlig virksomhet (f.eks. at vaskinga settes bort til rivate firma) fører til oppsplitting av arbeiderklassen. Folk jobber «på samme golv», men har forskjellige arbeidsgivere og ofte ulike fagforeninger. Det er arbeidsgiverne som tjener på at arbeidsfolk blir splitta.

HVA VIL FRP?

Forholdet mellom FrP og Arbeiderpartiet er stort sett slik at Hagen sprer møkka, Gro og Torbjørn gjør jobben. Derfor er det ofte slik at det som FrP siet ett år, blir gjennomført tre år seinere. Vi skal gi deg et blikk inn i privatiserings-framtida, her er noen forslag henta fra FrPs hefte «Solidarisk finansiert, privat produsert»:

**Privatiser Statoil
Privatiser Telenor
Selg store deler av NSB
Fri konkurranse i postsektoren
Bussdrift ut på anbud**

**Privatiser eller legg ned fritidsklubber,
kino og teater
Ta betaling for bibliotekstjenestene
Privatiser NRK**

**Skolene skal «fristilles fra politisk styring,
og bli sjølstyrte, uavhengige, økonomiske
enheter»
Likestill privat og offentlig skole
Legg ned kommunal musikk-skole**

**Alt «ikke-medisinsk» ved sykehusene
ut på anbud
Ambulansetjenesten ut på anbud**

**Privatiser eldreinnstusjoner
Privatiser hjemmehjelpa**

**Selg kommunale eiendommer
Privatiser alle kommunale kantiner
Veivedlikehold ut på anbud
Private redningselskap kan være
brannvesen
Søppeltømming ut på anbud
Privatiser vannverk og renseanlegg**

**Privatiser fengslene,
fangetransport ut på anbud**

Kvinner blir hardest ramma

I de offentlig sektor-yrkene som trues av privatisering finner vi flest kvinner, særlig innafor reingjøring, helse, eldreomsorg og barnehager. Også som *brukere* av offentlige tjenester blir kvinner hardest ramma. Det er kvinner som får omsorgsbyrden for syke og eldre dersom det offentlige ikke tar ansvar, og kvinner har lavere lønn enn menn, og stiller dermed bak i køa når det er størrelsen på lommeboka som avgjør hvem som kommer først.

Hvem tjener på privatisering?

De som er tjent med privatisering er veldig få, til gjengjeld kan de tjene veldig mye på det.

1 Ut i fra punktet om sosial dumping er det lett å se at anbud og privatisering gjør det lettere å tyne arbeidsfolk hardere. Noen kapitalister tjener direkte på dette, fordi deres bedrifter deltar i anbudskonkurranser som gjør det mulig å presse lønna ned. Alle kapitalister tjener på dette fordi lavere lønn og færre ansatte i offentlig sektor gir lavere skattepress, altså mer igjen til privatkapitalistene. Privatisering og anbud er altså ekstra ammunisjon for kapitalistene i den økonomiske klassekampen.

2 Den viktigste drivkrafta bak privatiserings- og anbudspolitikken er likevel noe annet, nemlig at kapitalistene vil tjene penger på nye områder. Når den internasjonale konkurransen mellom kapitalistene blir stadig hardere ser de seg om etter nye måter å tjene penger på. Det mest opplagte er mange steder å prøve å komme seg inn i det som fram til nå har vært offentlige monopoler (der staten/kommunen har enerett). Når bare det offentlige har drevet jernbane, televerk, post, sykehus og skoler har det ikke vært så lett for privatkapitalistene å tjene penger i disse sektorene, bortsett fra at de har fått bygge skoler, levere utstyr osv. Nå er de i gang med å fjerne monopolene over hele verden, enorme sektorer blir åpnet for privat virksomhet og utbytting.

Samtidig som de private selskapene tar over offentlige tjenester, blir de offentlige bedriftene mer og mer lik de private konkurrentene sine. F.eks. er Telenor omgjort til aksjeselskap, og kaster seg ut i konkurransen om fortjeneste også i utlandet, blant annet i Ungarn og Tsjekkia. Forskjellen mellom private og statlige selskaper viskes ut, og etterhvert har ikke politikkerne (Stortinget) noen mulighet til å styre "sine" selskaper (f.eks. med hensyn til spredt bosetting), fordi de må følge de kapitalistiske markedsløvene. Dessuten sørger EU for å forby den politiske styringa som fortsatt skulle være mulig.

Arbeidsfolk og de fleste norske ungdommer har interesse av å stoppe privatiserings- og anbudsølgen som skyller innover Norge og Europa. Hvordan? Hva kan vi gjøre, når fienden er de sterkeste kapitalkreftene i verden, og fienden vet nøyaktig hva han vil? Som en start kan vi diskutere privatisering med folk vi kjenner, og få fram hvem som tjener på det og hva det fører til for folk flest. For det andre kan vi jobbe for å samle Nei-sida til kamp mot EØS. EØS-avtalen tvinger Norge til å følge Unionen sine anbudsregler og er høyrekreftenes beste redskap i angrepene på arbeidsfolk.

Kapitalismen må vekk!

Kampen om «konkurransesevnen» brukes til å presse arbeidsfolk til dårligere kår i land etter land. EU bruker nå inngangskravene til den økonomiske unionen som brekkstang i angrepene på arbeiderklassen. Så lenge kapitalismen består vil konkurransen om å tyne arbeidsfolk hardest mulig fortsette.

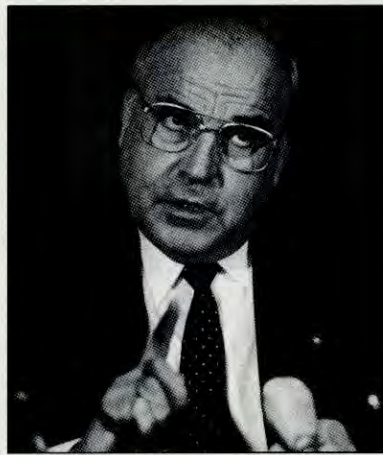
Magnus Marsdal

Kjempestreikene i Frankrike ble utløst av store kutt i de offentlige budsjettene og angrep på rettighetene til offentlig ansatte. Liknende kamper foregår mange steder i EU. Årsakene til at de store kuttene på statens budsjetter kommer nå er at EU-landa gjør seg klar for Pengeunionen. Overgangen til felles Unionsvaluta skal skje seinest 1999, og for å få være med i Pengeunionen må hvert land oppfylle stramme økonomiske krav. Siden det er overklassen som lager både EU og Pengeunionen, handler disse kravene om lavere underskudd på statsbudsjettet - altså må det kuttes i velferds-

ordninger og andre ting folk flest er avhengige av.

Tyskland

Nå er turen kommet til Tyskland. Direktøren for den mektige Bundesbank har gjort det klart at i 1996 må det kuttes kraftig i de offentlige budsjettene. Begrunnelsen han gir er at den tyske økonomien ikke har hatt så stor vekst som kapitalistene og økonomene har regnet med. Kapitalistene tjener for lite penger, de vinner ikke nok i den internasjonale

konkurransen, derfor må arbeidsfolks lønn og rettigheter angripes. Det kommer til å gå ut over pensjoner, helsevesen, arbeidsløshetsstrygd og forsikringsordninger. Dette kommer i tillegg til at den tyske

arbeiderbevegelsen (sosialdemokratisk leda, sjølsagt) allerede har gått med på «moderate» lønnsoppgjør og til og med lønnsnedgang.

Velferden skal altså senkes også i det landet som har den sterkeste økonomien av alle EU-landa! På en måte får Tyskland smake sin egen medisiner. Etter at Tyskland har tvunget de andre landa til å kutte brutalt for å klare kravene til Pengeunionen, har de andre landa fått lavere utgifter, mindre skattepress og dermed bedre konkurranseevne. Derfor må Tyskland nå bedre sin konkurranseevne for å henge med, altså gå til angrep på folks velferd.

Og det blir verre...

Har herskerne tenkt på dette: Dette er en spiral som ikke stopper! I neste omgang vil andre land bli enda mer «effektive» for å kunne konkurrere med tysk næringsliv, og da må tyskerne kutte enda mer, osv. osv. Resultatet blir millioner av arbeidsløse menesker som får et stadig dårligere velferdstilbud. Dette foregår ikke bare i EU, det skjer over hel verden. Dette er kapitalismen. Den stopper ikke av seg sjøl. Den blir ikke stoppa av kapitalistene og deres «ansvarlige» politikervener. Fløtt deg Kohl, fløtt deg Clinton, stikk av Solheim! Dere står i veien for folket!

Sogn Rød Ungdom vant fram

Sogn videregående skole i Oslo, mye kjent for sine «problemer» med gjenger og andre slemme ungdommer, har etter lang tid fått dassapir.

Martin

Iflere år har tilstandene for elever som vil på do hvert helt urimelige: ikke noe dassapir, ikke noe såpe, doen er ikke avlukka, setene på dass har ikke blitt vaska på mange år også videre...

- Det var helt utrolig. Man ble regna som pervers hvis man satte seg ned på doene, sier Geir som var med på å starte Sogn Rød Ungdoms «reine-dasser» kampanje, etter at elevråd etter elevråd ikke hadde forbedra forholdene en milimeter.

- Elevrådet så ikke ut til å gidde å gjøre noe seriøst med problemet, så vi gjorde det. Blant annet hadde vi en løpeseddel aksjon hvor vi delte ut løpesedler man kunne skrive under på og levere hos rektor. Løpeseddelen sa klart ifra hva elevene på Sogn synes om forholda, og et stort antall elever skreiv under og leverte. Isteden for å støtte dette og legge press på

rektor gikk elevrådet ut og sa at dette var en idiotisk kampanje.

Elevråd eller ikke, Sogn vgs. planlegger å legge 190 000 kroner i reparering og vedlikehold av doene i løpet av det neste året. Så Sogn kan glede seg over både papir og såpe på do. Dette kan høres ut som småting, men det er det ikke. Ingen andre enn elevene sjøl kan ta ansvar for å kjempe fram skikkelige forhold på skolen, derfor er det helt nødvendig at skoleelver organiserer seg og kjemper sammen.

Sett i gang!

STOPP NAZISTENE!

Rasismen vinner oppslutning i Norge, og nazistiske grupper er på frammarsj. Dette er farlig, både fordi nazistene er voldelige og fordi ideologien deres er en trussel mot det lille vi har av demokrati under kapitalismen. Heldigvis får ikke rasistene spre sitt menneskefiendlige og splittende budskap i fred. Motstanden vokser!

Erik Kruse

Den 27. januar i år kunne tilreisende til Oslo som kom ut fra Oslo S se et imponerende syn: 3000 antirasister samla på Jernbanetorget med bannere, trommer og høyttalere. Før demonstrasjonen hadde flere hundre antirasister jobbet på spreng i nesten 2 måneder. Byen var bomba med plakater, 21.000 løpesedler var delt ut, fo-

Myrdal som Führer. De spredde rasisme og dritt, men blei overalt møtt med motdemonstrasjoner og det hele toppa seg da 10.000 demonstranter snudde ryggen til Myrdal på Youngstorget i 1991. Et par år var det stille på den høyreekstreme sida. Indre stridigheter om hvem som skulle være konge på haugen sørga for at aksjonsnivået deres blei holdt på et absolutt minimum. Men bak kulissene blei det jobba hardt, og etterhvert viste Viking seg som den nye nazi-gruppa i Oslo. Rundt om i landet dukka grupper som Ariske Brødre, Einsatz og VARG opp, og de hadde stort sett stjålet skinhead-kulturen alle sammen. De la seg på en mer voldelig profil enn før, og rekrutterte helt ned i ungdomsskolen. Nazistene var ikke mange nok til å vise noen politisk styrke, derfor bygde de aktiviteten sin på trakassering av antirasister og innvandrere.

I tabloidavisene kunne (og kan) man til stadighet lese om "krigen" mellom antirasister og nazister, og straks nazistene laga ei ny gruppe (med de samme medlemmene som i 15 andre grupper - de er ikke så

drapsmannen Johnny Edvin Olsen representert.

Høsten 1995 blei nazivolden ytterligere trappa opp. Nazister terroriserte beboere i Gamlebyen, blant annet aktive antirasister fra Blitz og Antifascistisk Aksjon. Nazistene kjørte gjennom bydelen med bil, trakasserte mørkhudede og antirasister og trua folk med våpen. Det groveste var da en musiker med tilknytning til Blitz blei angrepet med øks og pistol av tre maskerte nazister og enda ei bombe blei sprengt mot Blitz.

Motstand!

Endel folk fra Blitz og Antifascistisk Aksjon (AFA) tok initiativ til et møte der man skulle drøfte hva som måtte gjøres. Man blei etterhvert enige om å ha en antirasistisk kampanje i januar, som skulle avsluttes med en stor demonstrasjon. Mange organisasjoner (97!) slutta seg til, for eksempel SOS Rasisme, Rød Ungdom, beboerforeninger, fagforeninger, politiske ungdomsorganisasjoner osv. Kampanja blei forberedt med trykking av

redrag holdt på et titalls skoler og antirasistiske arrangementer blei organisert over hele byen. Hva er grunnen til at antirasistene nå driver et så bredt og aktivt arbeid? Vi går et par år tilbake:

Høyreekstrem aktivite

I 1987 blei Folkebevegelsen Mot Innvandring (FMI) danna, med Arne

mange...) blei de hausa opp i stadig nye avsløringer i avisene. Nazivolden økte, og toppa seg foreløpig med bombeangrepet på Blitz høsten 1994. Infiltratøren på Blitz, Karen Margrete Espenes blei avslørt, hun hadde levert personlige opplysninger om antirasister til Anti-Antifa, nazistenes organ for registrering av meningsmotstandere. Her er folk som bombemannen Petter Kristian Kyvik og

materiell, skriving av foredrag og utallige telefonsamtaler. Hardt arbeid resulterte i en rekke kulturarrangementer, konserter og foredrag rundt om i hele byen, og man klarte å trekke med seg masse folk som vanligvis ikke driver med antirasistisk arbeid.

Lørdag 27. januar var det duka for Den Store Markeringa, nå skulle Akersgata få

Venstresidas

Antifascistiske

ansvar

se at hvis dette er en gjengkrig, så er det mange tusen folk i den ene gjengen! Etter en kald time med slagord og appeller, beveget demonstrasjonstoget seg sakte ut fra Jernbanetorget. Ruta gikk gjennom bydeler hvor det bor mye innvandrere, og endte opp i Birkelunden på Grunerløkka. Folk som sto på fortauet blei med i toget, folk vinka fra vinduene og til og med noen sure politifolk med morratryne lyste etterhvert opp, kanskje mer på grunn av at jobben deres snart var ferdig enn at toget var stort, men likevel...

Media

"2000 demonstranter gikk i dag gjennom Oslo sentrum for å markere seg mot den økende nazistiske volden", kunne TV-trynet fortelle utpå ettermiddagen. 2000?! Kan politiet telle? "Demonstrasjonen forløp uten tegn til bråk, melder politiet", smiler Vår Staude blidt. Selvfølgelig gjorde den det! Når var sist en demonstrasjon i Oslo med flere tusen mennesker lagde bråk?

Jeg synes det er trist at borgerpressa ikke klarer å bagatellisere oss enda mer. De trengte jo ikke å si noe om oss i det hele tatt! Det er tross alt bare noen hundre ungdommer og voksne som har ofra all fritida si i to måneder for å arrangere en antirasistisk kampanje... Det kan jo aldri komme opp mot at Diana vil skille seg eller at Trond Giske har sagt at Nå Må Det Satses På Sysselsetting....Nåja, nok sipping. Jeg hadde egentlig ikke venta noe annet, de som sitter på toppen har bruk for rasismen og alt annet som setter arbeidsfolk opp mot hverandre slik at herskerne får være i fred mens de kjører verden i grøfta.

Jeg mener vi har grunn til å være stolte, vi har nådd ut til en masse mennesker med løpesedler og foredrag, skoler har fått besøk, vi har hatt arrangementer i flere bydeler, og vi har fått noen oppslag i media. Det eneste som kan stoppe nazistenes framvekst er en massebevegelse, nettopp derfor er slike kampanjer og demonstrasjoner avgjørende. Vi kan ikke vente oss støtte fra regjeringa eller borgerpressa, men vi må få folk til å organisere seg - på ungdomsklubben, skolen, arbeidsplassen eller gamlehjemmet. Kampen fortsetter!

Antifascisme er ikke et norsk fenomen, det er internasjonal. Siden alle land er forskjellige kan det være lurt for oss her i Norge å skue litt ut over norskegrensa og prøve å lære av antifascister andre steder. I Tyskland, for eksempel.

Pål Helleenes

Jörg Weltzer er tysker og antifascist. Han har fått satt ledende nynazister på tiltalebenken og dømt dem for grov vold. Han figurerer høyt oppe på nynazistenes dødslister, og mottar stadig dødstrusler. Han er en av de få ledende antifascistene som lever «åpent» - han står fram med fullt navn og bilde, og må ta konsekvensen av det. Han kan ikke lenger kjøre bil i Tyskland uten først å sjekke etter bomber, han kan aldri være trygg mot angrep. Han er ikke bare «gateaktivist», han er også utdanna historiker med hovedfag i tysk nasjonalsosialisme. Han er et vell av informasjon for alle som interesserer seg for fascismens historie, utover det de offisielle historiebøkene forteller oss. Rebell møtte ham i Trondheim.

I media kan vi se bilder av nynazister som marsjerer i gatene i Tyskland i stort antall.

Hva tror du er grunnen til at nynazismen styrker seg i Tyskland?

Nynazister er ikke en ny ting i Tyskland, de har vært der helt siden krigen. Det nye er at det politiske klimaet i Tyskland er sånn at de tør å vise seg på gatene, og re-

krutterer nye folk. Det er ikke bare én grunn til dette, men flere. For det første førte samlinga av Tyskland til store sosiale problemer, og en oppblomstring av nasjonalisme. Det fins et ordtak som sier «Sjøl om du er ingenting, er du ihvertfall tysk». Hvis du kan definere det å være tysk til å bety at du er mer verdt enn andre, f.eks tyrkere, så skaper du en politisk ideologi som gir folk med problemer noen å skylde på og se ned på. For det andre har nynazistene utviklet nye strategier for å nå fram til ungdom - de benytter seg av kultur, som rockemusikk, ungdomsblader o.l. som gjør at de trekker til seg unge folk i større grad enn før. Men det viktigste er at det tyske samfunnet er i forandring, og at tysk politikk beveger seg stadig mot høyre.

Så problemet ligger hos Kohl-regjeringa og i sentrum av politikken, ikke hos bøl-lene på gata?

Hvis en skal sette det på spissen kan en si at regjeringa fører en politikk i dag, f.eks i innvandringsspørsmålet, som er prikk lik det fascistene foreslo for 5 år sida. Dette gjør det mulig for nazistene å bevege seg i en enda mer ekstrem retning, og resultatet blir at hele samfunnet blir mer og mer høyrevridd. Problemet ligger ikke hos gategjengene, men i at regjeringa utnytter fascistene til å innføre en

sterkere politistat, og grunnir det med angrepene mot asylsøkere. Samtidig bruker de nazistene til å skape et bilde av seg sjøl som demokrater - så lenge det finnes folk som er enda mer ekstreme enn deg, så er du alltid i midten. Problemet er at du kan ikke leke med fascister, for de spiller ikke etter dine regler. Du kan ikke ta dem bort når du ikke trenger dem mer,

Tyske nazister

og før du vet ordet av det har det gått så langt at det er de som lager reglene og ikke deg.

Du snakker om en oppblomstring av nasjonalisme etter den tyske samlinga, hva slags nasjonalisme er dette?

Tysk nasjonalisme er annerledes enn f.eks nasjonalismen til undertrykte grupper, som kurderne i Tyrkia, fordi tyskerne ikke trenger å frigjøre seg fra imperialistisk undertrykking, men fra å undertrykke andre. Tysk nasjonalisme skiller seg også fra de nasjonale tradisjonene i land som Danmark og Norge, fordi Tyskland aldri har hatt noen sterk demokratisk tradisjon, og det som forbindes med det tyske har blitt drevet fram av høyresida helt siden slutten av 1800-tallet. Ta f.eks brødrene Grimm. De ønsket å hjelpe til med samlinga av Tyskland, og samlet derfor inn folkeeventyr fra hele Tyskland. Men de samlet ikke inn de radikale folkeeventyrene, istedet er moralen i Grimm-eventyrene at det er rett å adlyde autoriteter og feil å gjøre opprør. Dette er bare ett eksempel på at nasjonsbygginga i Tyskland ble gjort av høyrekreftene.

Du er utdanna historiker og har studert fascismens historie i Tyskland, hvordan blir denne historia behandla i tyske skoler og universiteter i dag?

Utviklinga på dette feltet går i feil retning i dag. I dag foregår det noe vi kaller «å lukke boka om fascisme», dette går ut på at en ser på tysk fascisme som noe som hører historia til, at det er en fase vi har lagt bak oss. Noen historikere prøver også å bagatellisere holocaust, de sier at alle land har gjort sine feil, og at holocaust var vår - den eneste forskjellen er at

vi er så uheldige at vår største feil er så nære i tid. Det offisielle synet er at den tyske historia er i hovedsak god med et par unntak. I tillegg kommer historierevisjonistene, som ønsker å benekte at konsentrasjonsleirene fantes. Nynazistene har jo stor fordel av dette fordi holocaust er hovedgrunnen til at mange avskyr nazistenes ideologi siden historia viser i klartekst hva den betyr i praksis.

Et ordtak er at de som ikke kjenner sin egen historie er dømt til å gjenta den. Gjelder dette for Tyskland i dag?

Jeg tror ikke historia gjentar seg sjøl på nøyaktig den samme måten, det fins også eksempler på at tyskere har lært av vår blodige historie. Det viktigste er at framtida ikke er skrevet ned, det er hva vi gjør i dag som avgjør hvilken vei utviklinga går.

Hva må tyske antirasister gjøre i dag for å unngå at historia gjentar seg?

Et problem for antifascister i Tyskland er at folk i sentrum og til høyre i politikken ser på antifascisme som venstresidas siste skanse, noe som er delvis rett siden fredsbevegelsen, kvinnebevegelsen og andre slike bevegelser har mista kraft, det er bare den antifascistiske bevegelsen igjen. Antifascisme blir ofte betrakta som en «venstre»-ting, og dermed når vi ikke ut

til vanlige folk. Jeg ser på antifascisme ikke som en venstre-høyre-ting, men som et spørsmål om forsvar av demokratiske rettigheter. Det er viktig at vi lærer av det som skjedde i 20-30-åra i Tyskland. Hitler og NSDAP hadde aldri flertall i valg - det høyeste de fikk var 43% - men motstanderne deres, særlig venstresida, var mer opptatt av å bekjempe hverandre enn fascismen. Særlig grelt blir dette om du tenker på at f.eks fascistene i Spania aldri kunne ha vunnet uten tysk støtte. Dette betyr at venstresida i Tyskland må ta på

Antirasisme på Brandenburger Tor

seg mye av skylda for fascismen i hele Europa. For at dette ikke skal skje igjen, er det viktig at vi klarer å få fjerna «venstre»-stempelet på antifascismen, og for å gjøre dette er vi nødt til å samle flertallet av folket - som er ærlige antifascister - i den antifascistiske kampen. Kampen mot fascismen står når det kommer angrep mot grunnleggende demokratiske rettigheter, og det skjer nå, derfor er det avgjørende at vi klarer å samle så bredt som mulig til forsvar mot fascismen.

LO til kamp for dei rike

At leinga i LO ikkje bryr seg så mykje om arbeidsfolk har vi visst lenge, men no set dei truleg ny rekord i å ha omsorg for interessene til dei rikaste av dei rike. LO stør skipsrelarane sin kamp for skattelette!

30 av de 50 rikaste menneska i Noreg er skipsreiarar. Skipsreiarane i Noreg (Astrup, Reksten Fred. Olsen og slike folk) har alltid vore snyltarar med gunstige skattevilkår, og no vil dei ha meir. Dei vil at skattenivået til reiarlaga skal bli endå lågare, og dei har full støtte frå LO! Til og

med når Finansdepartementet no seier nei til skattelette for snyltarane, stiller Yngve Hågensen opp for kompisane (?) sine. Hågensen vonar «at Finansdepartementet kan godta et system som gir rederiene skattereduksjoner», skreiv Dagens Næringsliv 9. januar. Hågensen strir for interessene til folk som Petter Olsen - formue: 3,1 milliardar, Petter C. G. Sundt - formue: 2,8 milliardar, og Jens Ulltveit-Moe - formue: 1,5 milliardar.

Kvifor gjer sjefane i «arbeiderbevegelsen» dette? Sjølv sagt for å «hindra at arbeidsplassar forsvinn». Og dei har jo eigentleg rett, reiarane kan jo berre flagga ut alle arbeidsplassane dersom dei ikkje får det nett som dei vil frå norske styresmakter. Slik er Folkestyret, under kapitalismen. Fram for ein Serøs Kapitalisme, heia Yngve!!

«Intellektuell» nazisme på universiteta

Omlag 50 tyske akademikarar spreier brunstripa og Hitlervenleg propaganda på tyske universitet. Mellom anna nektar dei for at Holocaust har funne stad.

Magnus Marsdal

At rasisme og fascisme ikkje berre har med valdelege snauskallar å gjere er noko dei fleste antifascistar har fått med seg. Dei siste åra har vi sett stor framgang for franske Le Pen og hans parti Front National, høgreekstremisten Jörg Haider (Fridoms-partiet) har 22 prosent oppslutnad i Austerrike, og i Italia satt fascistpartiet i regjeringa for ikkje lenge sidan. No gjer dei brunstripa sin frammarsj på enno eit område: Dei tyske universiteta.

I fylge magasinet Stern spreier omlag femti professorar på tyske lærestader brunstripa og Hitlervenleg propaganda, der tysk sjåvinisme, jødehets og rasisme står i sentrum. Fleire av desse akademikarane er involvert i halv-mystiske fascistiske sekter og "felleskap".

Sitat

Her er nokre døme på kva som blir sagt av dei "frie forskarane":

-Sosiolog Robert Hepp: *"Eg nektar for at ei programmatisk utrydding av det jødiske folk i konsentrasjonleirar med giftige gassar er sant".* Auschwitz var *"leilighetsvise eksperiment"* som synte at jødane reagerte som *"medlemmar av primitive polynesiske stammar"*.

-Statsvitar Hans Helmut Knütter, Bonn, til sine handplukka studentar: *"Eg ventar at det som her blir sagt blir omsett i kamp mot antifascismen"*.

-Statsvitar Werner Pfeifenberg skreiv i årsboka til Jörg Haider's parti at jødane var dei eigentleg ansvarlege for andre verdskrigen, gjennom si *"jødiske krigserklæring mot Tyskland i 1933"*.

-Professor Paul-Ludwig Weinacht i Würzburg har studert tyske studentar sitt manglande nasjonale medvit og deira "sjølvhat". Han legg skulda på "ei ekstrem utanlandsk invandring", og for å motverka det tyske "sjølvhatet" forsikrar han studentane om at *"andre verdskrigen aldri var Hitlers intensjon"*, den var noko som *"skjedde han"*.

Buchenwald 1945

Motstanden må skjerpast

Den høgreekstreme bylgjen på tyske lærestadar gjev klår melding til alle «byradikalarar» som trur fascismen og rasismen er noko som veks fram frå det ekle «folkedjupe» og at «informasjon» og «kontakt med det fremmede» er all den motgift som trengst: Dei tek FEIL, fascismen er ikkje nokon «enkel» og «folkeleg» tankegang. Og framveksten av tyske naziprofessorar gjev klår melding til alle antifascistar: No må historia lesast og argumenta skjerpast, desse folka er det ikkje så greit å få slege i hovudet med jernstang.

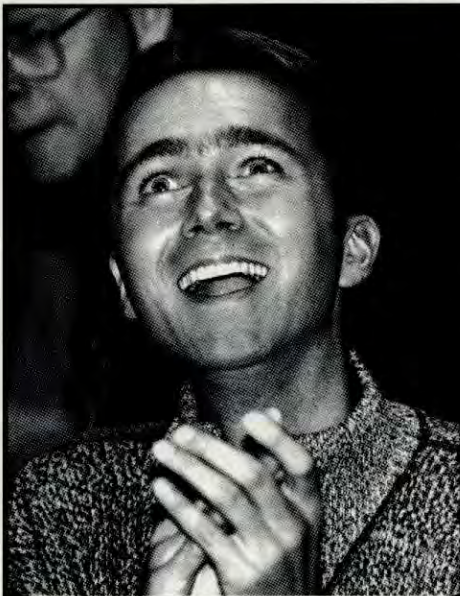
Frå AUF til DNA...

Leiar i «Arbeidernes» Ungdomsfylking, Trond Giske, må i tida frametter slipa litt ned på den «radikale» profilen sin, slik at han kan bli minister om nokre år. Skal vi tru Aftenposten er Trond godt i gang allereide, for A-posten skreiv 23. januar at Giske og kapitalisten Trygve Hegnar er samde om at det er bra at det har vorte mange fleire millionærar i Noreg.

«Trond Giske uttrykker også glede, om enn langt mer forsiktig enn Hegnar, over veksten i millionærklassen. -Det er ikke alvorlig at det blir mange nye millionærer, sier Giske», står det å lesa.

Det er bra Trond, du er i siget! Men det skal meir til, for å bli minister i DNA-staten. Som ein del av treninga foreslår vi at du lærer deg å framføra detta sitatet frå Trygve Hegnar:

«-Konjunkturoppgang, enorm vekst, nedgang i sysselsettingen og lav lønnsvekst må føre til større utbytte for kapitalfaktoren. Jeg sier det bare som det er. Å diskutere om dette øker ulikheten eller ikke er en gal debatt. Det er bra for alle. Det skaper penger til mer solide bedrifter. Hvis noen kaller det ulikheter, så OK. Det er slik kapitalismen er.»

Unionen vil ha EURO

Når Frankrike sprengjer atom-bomber i Stillehavet ropar til og med vi europearar NON! og boikottar franske varer. No er det på tide at den norske Nei-sida får fram at dette ikkje berre er eit NON til Frankrikes atompolitikk, det er eit NON til EUs atompolitikk, eit NEIN til europeisk imperialisme!

Magnus Marsdal

Fred, Tryggleik og Internasjonalt Samarbeid var ord som gjekk att i retorikken til Ja-sida fram til 28. november, og "fredsargumentet" fekk Nei-sida aldri teke luven av skikkeleg. At unionsmotstandarane ikkje fekk fram sanninga om dei militære og imperialistiske sidene ved EU er ei av årsakene til at så mange "byradikalarar" røysta Ja, dei såg rett og slett ikkje noko imperialisme i EU-prosjektet. Difor er det ei viktig oppgåve for Nei-sida å få fram meir fakta om dette, før neste gong folket skal tvingast gjennom ein EU-omkamp.

Om ikkje den norske Nei-sida har vore så flink til å laga sprekker i biletet av EU som ei samling fredselskande europeiske statar, har Frankrike gjort ein desto betre jobb. Sprengjinga av atombomber på Mururoa-atollen i Stillehavet har ført til enorme protestar kring heile verda, og anti-fransk opprør på Haiti. Sidan 1963 har Frankrike sprengt over 180 atombomber i dette området, den radioaktive strålinga øydelegg miljøet og helsa til menneska som bur der.

EØS hindrar boikott

Dei franske leiarane sitt vedtak om å sprengja fleire bomber har ført til sterke protestar, mellom anna fordi det no fore-

går internasjonale forhandlingar om prøvestans i alle atomsprengjingar. I tillegg til at denne saka syner folk at ei av dei største EU-stormaktene har atom-svin på skogen, er ho ei påminning om at Frankrike framleis er ei kolonimakt. Ikkje berre på Mururoa, også Martinique, Ny Kaledonia, Guadeloupe, Fransk Guyana, Reunion med fleire er framleis franske koloniar. Senegal, Mali, Chad, Benin og ti andre afrikanske land er halvkoloniar som har valutaen sin (CFA-francs) heilt knytta til franske francs.

Den europeiske imperialist-arven er høgst levande. Denne arven ynskjer mange europearar å ta avstand frå, det ser vi på dei store boikottaksjonane som har ramma franske varer. Men norske styresmakter kan ikkje fritt ta del i protestkoret. Grunna EØS-avtala er vi hindra frå å pro-

testera gjennom offisiell boikott, det vil vera ei "handelshindring".

EURO-bombe?

Kva har så dei franske atombombene med Unionen å gjera? Ganske mykje, faktisk. EU-landa utviklar ein sams utanrikspolitikk, og gjennom Vestunionen (VEU) ein sams militærpolitikk. Parlamentarikarforsamlinga i Vestunionen har klårt sagt i frå at dei ynskjer atomvåpna som ein del av arsenalet til VEU, og den konservative partigruppa i Europaparlamentet har dette i programmet sitt. Både presidenten, statsministeren og utanriksministeren i Frankrike har gått inn for at dei franske og engelske atomvåpna skal bli felles EU-våpen. Framtredande politikarar i Tysklands, Spanias og Nederlands regjeringar har sagt at dei ser på slike planar som «interessante».

BOMBEN

«Brannkorps» og EU-hær

Frå Ja-folk blir det framstilt som om Frankrikes atombomber er eit nærast utruleg unntak frå den fredselskande politikken i Det Nye Europa. Men det er ikkje mogleg å sjå på den franske atompolitikken som ein svart flekk på eit elles reint og fredleg EU. Atom-sprengjingane er ein del av ei utvikling mot eit militarisert EU, der Tyskland sit i Førar-stolen. Frankrike og Tyskland har oppretta ein felles hær med 50 000 soldatar, som er tenkt som starten på ein eigen EU-hær. VEU opprettar såkalla brannkorps - små militærstyrkar som skal kunna rykka inn på kort varsel når "europeiske" interesser er trua andre statar i verda. Desse brannkorpsa er kalla Eurocorps, presse-sjefen til Eurocorps seier: "Dersom vi vil at Europa skal spille en viktig rolle, må

det ha militære midler. Uten militære er ikke utenrikspolitikken troverdig."

Ikkje berre vil EU gjera seg i stand til å forsvara investeringar og bisniss mot opprør og anna faenskap folk i Aust og Sør kan finna på. Dette handlar òg om at Tyskland/EU vil byggja opp et sterkt militærapparat som kan vera uavhengig av NATO og den økonomiske erkerivalen USA. Handelskrigen mellom dei tre store blokkene (USA, EU, og Japan) blir no skjerpa, og stormaktene rustar seg militært for å kunne forsvara sine interesser. «Internasjonalistane» på Ja-sida risikerer at dei bråvaknar frå sin Europeiske Draum fyrst når det er for seint.

VESTUNIONEN

Vestunionen (VEU) vart oppretta i 1954, men kom ikkje i serleg grad «på banen» før på slutten av 80-talet. VEU greip inn mot Iran i Gulfen i 1988. I dag er alle EU-landa unnateke Danmark, Irland, Sveige, Finland og Austerrike med i VEU, og alle desse landa er truleg på veg inn. Noreg er assosiert medlem i VEU, noko som er ei sterkare tilknytning enn Danmark, som framleis berre er observatør. VEU blir styrt av forsvars- og utanriksministerane i medlemslanda.

VEU er framleis ein del av NATO, men dei europeiske stormaktene (serleg Tyskland) ynskjer å utvikla VEU til eit Vest-Europeisk krigsapparat som kan operera uavhengig av eller i konflikt med USA. Grunnen til at VEU ikkje kan «riva seg laus» enno er at Europa manglar ein del ting som NATO har, til dømes eit verdsfemnande nett av spionsatellittar.

I åra frametter vil VEU fyrst og framst bli brukt som «brannsløkkar» i område utanfor EU, der EU-kapitalens interesser er trua. Dette kan vera i Aust-Europa, dersom «feil» folk får kontrollen over viktige ressursar eller område, eller det kan vera i Afrika. Når Frankrike invaderte delar av Rwanda under borgarkrigen der for nokre år sidan, «sanksjonerte» VEU denne handlinga. Mange VEU-land lova å støtta opp med materiell, Italia lova å støtta med soldatar.

Dansk Rød Ungdom

København - en by med nærmere 2 millioner innbyggere, finnes det noen revolusjonære ungdommer der? Rebells utsendte medarbeider lette - og fant.

Erik Kruse

Etter to røde pølser og en appelsinvand trasker jeg innover på Nørrebro, Københavns østkant. Det var her politiet åpnet ild mot en demonstrasjon for noen år siden og det er her det er en tyrkisk restaurant på hvert eneste gatehjørne (nesten).

I et stort murhus rett ved en skitten kanal holder Rød Ungdom i Danmark til. Jeg blir geleidet gjennom en masse kontorer, avisredaksjonen til Dagbladet Arbejderen og korridorer før jeg treffer en representant for den unge, sosialistiske bevegelsen i Danmark. Vel, spesielt ung var han ikke, faktisk 28 år, men han fulgte meg inn i et lite rom tapetsert med demo-plakater og brosjyrer, riktig så koselig var det. Mannen som sitter ovenfor meg heter Franz Krejberg, og sitter i Sentralstyret i Rød Ungdom i Danmark (RUD).

Kan du fortelle litt om organisasjonen deres?

-Rød Ungdom er en relativt nystarta organisasjon, den blei stifta i 1992. Sjøl om det var Dansk Kommunistparti (m-l) som tok initiativet til å danne RUD, er vi ikke underlagt noe politisk parti, vi er våre egne herrer. I og med at vi er såpass nystarta holder vi på med endel ideologiske diskusjoner, vi er blitt enige om at vi er sosialister, og skal snart ta stilling til marxismen. I Danmark er vi den største revolusjonære ungdomsorganisasjonen, vi har

lokallag i mer enn 20 byer, og 400-500 medlemmer og sympatisører. Det er mest gymnasungdom hos oss, de fleste er mellom 17 og 19 år.

Esbjerg

Rød Ungdom i Danmark har gjort mye arbeid med Esbjerg-streiken, til støtte for de omlag 80 bussjåførene som gikk til streik mot enorme lønnskutt. De streikende møtte store politistyrker hver dag i over et halvt år, politiet brukte hver morgen og ettermiddag hunder for å bryte blokaden mot Ri-bus-garasjen i Esbjerg. Støttarbeidet foregikk i hele Danmark, og dessuten i Norge Sverige, England og Tyskland. Rød Ungdom sendte f.eks. hundre folk fra sommerleiren sin til Esbjerg for å hjelpe til som streikevakter, kokker og barnepassere. Mange ungdom-

mer lærte en masse om politisk kamp, og de lærte et par ting om staten, når de så politiet forsvare kapitalen og streikebryterne, med metoder som vold, avlytting, provokatører og falske anklager.

-Vi har også jobbet mye med den antirasistiske kampen i det siste, forteller Franz. Vi skal snart ha en demonstrasjon mot en lokal nazist-radio her i København, og om et par dager skal vi ha en støttedemonstrasjon for den dødsdømte politiske fangen Mumia Abu-Jamal. I tillegg har vi hatt en kampanje gående nå mot å sende danske soldater til konflikten i eks-Jugoslavia.

Hva med kampen mot EU?

- Vi har ikke drevet noen aktiv kamp i år, men vi hjalp RKU (Rød Kommunistisk Ungdom) i Sverige ved å dra rundt på skoler i fjor høst. I tillegg driver Folkebevegelsen Mod EU en kamp for å få en ny folkeavstemning, og mange av våre medlemmer er aktivt med der.

Jentekamp?

Franz går for å hente "sodavand" til oss, og jeg får i mellomtiden kikke litt på programmet deres. En fire-siders A-3 blekke på resikulert papir, den ser forsåvidt OK ut, men etterhvert som jeg blar i gjennom virker det som om det er noe som mangler. Det står om EU, imperialismen, miljø og rasisme, men hvor er jentekampen?

Da Franz kom tilbake med brusen (som var knallgul, og sikkert tilsatt noen farlige, EU-godkjente fargestoffer) spør jeg ham om de driver med jentekamp, og han geleider meg gjennom programmet og viser meg en liten rubrikk nederst på siste side: "De unge kvinner". Der står det blant annet: "Rød Ungdom vil gerne bekjempe alle de reaktionære forestillinger om kvinner som mindreværdige og barbi-dukker" Dette høres jo ålreit ut, men hva gjør de egentlig?

- Vi har jenteseminarer på sommerleiren, sier Franz, og ser litt brydd ut. Det ser ut som om han ikke helt veit hva man kan gjøre med jentekamp, så jeg lar han høre om bøllekurs, H&M-aksjoner, jentekonferanse og gutte- og jentesamlinger en god stund.

Franz sier jeg skal hilse kameratene i Norge, og gir meg noen riktig fine plakater med på veien. Da jeg kommer ut stikker sola i øynene, og kobbertakene lyser mot meg. Lurer på om jeg rekker en demo mot nazi-radioen før jeg skal hjem?

McDonald's-en leksjon i utbytting

McDonalds driver for tida en storstilt kampanje i Norge. Målet en 4-dobling av antall utsalg fram mot år 2000. Fra ca 25 i dag til nærmere 100.

Mathias Blismo

De fleste ansatte ved McDonalds er ungdom. Rundt 2/3 av arbeiderne er under 21 år, mens halvparten av disse er under 18. De fleste arbeiderne er altså ungdom under utdanning. For de fleste av disse er dette den eneste jobben de kan få for å spe litt på et utilstrekkelig stip-

end/lån. Denne avhengigheten gjør det lett å nekt dem rettigheter som tariff-lønn (dvs en akseptabel minstelønn), bekvem arbeidstid og overtidsbetaling. En annen ting som også i stor grad svekker arbeidernes kampmuligheter, er at gjennomstrømminga er såvidt stor. Det er bare et

mindretall som jobber over ett år, og det er derfor vanskelig å etablere en stabil fagforening.

Kamp mot fagorganisering

I McDonalds' hjemland USA har løgndetektorer vært brukt i forbindelse med ansettelser. Dette har skjedd for å avsløre eventuelle fagforeningssympatier. Også i Norge holder McDonald's tradisjonen med kamp mot fagorganisering i hevd. Opp til flere steder har avdelingsledelsen "funnet behovet for arbeidskraft mindre" i det noen har organisert seg og krevd sine rettigheter. Av en eller annen merkelig grunn er de oppsagte nettopp de organiserte.

Få rettigheter

Som ansatt ved McDonalds er du på ingen måte garantert fast arbeidstid. Du blir innkalt når du trengs, det vil si at sjefen når som helst kan ringe deg opp og be deg pille deg til utsalget. Ubekvem arbeidstid gir ingen lønnstillegg, ei heller overtid.

McProfit

Som for andre kapitalistiske bedrifter, er det også for McDonalds om å gjøre å tyne mest mulig penger ut av en enkelts arbeid. Det er dette vi marxister kaller utbytting.

Det er imidlertid få andre som gjør det like kynisk som McDonalds. McDonalds krever beinhard disiplin, samtidig som lønna presses ned mot minimum. På denne måten kan de selge produktene sine

billig, samtidig som overskuddet er stort. For ikke å bli utkonkurrert, blir andre hamburgerkjeder nødt til å gjøre det samme for å holde følge i konkurransen. Det blir derfor McDonalds som den mest kyniske av alle som setter standarden for hvordan hamburgerkjeder skal drives i Norge, og blir en påskynder i en "forjævlighetsspiral."

Boikott eller klassekamp?

En boikott av McDonalds vil nok kunne hindre dem i å starte nye utsalg i nettopp de områdene hvor boikotten er sterk. I Umeå i Sverige har slik aksjoner faktisk ført til at McDonalds tre ganger har blitt nødt til å la være å åpne utsalg. Men i det store og hele betyr dette lite. McDonalds' makt er allerede så stor at dette bare blir dråper i havet. Det som virkelig kan sette en stopper for denne kynismen og råskapen er at arbeiderne organiserer seg og stiller krav. Uten arbeidere til å jobbe for seg, er en bedrift dømt til døden. Bare dersom arbeiderne står solidarisk sammen kan de utnytte dette til å presse fram skikkelige arbeidsvilkår.

Radikale ting på Internett

Det siste året har internett eksplodert. "Alle" er på nettet, og du kan finne alt fra informasjon om zen-budhisme til direkte bestilling av pizza. Det fins mye nyttig informasjon på internett, dessverre er den godt skjult. For å hjelpe deg med å navigere på nettet har vi funnet fram noen sider vi kan anbefale.

Studentlaget av SOS rasisme i Trondheim

Inneholder mye nyttig informasjon om SOS Rasisme, og har forbindelser til mange andre anti-rasistiske sider.

Adr: <http://www.stud.unit.no/studorg/sosras/>

Antirasistisk Database

Dette er antirasistisk senter sin hjemmeside. Inneholder bilder, rapporter, artikler o.a. som er nyttig for antirasister. Det er også noen bilder av nynazister på basen.

Adr: http://www.internet.no/ars/www_docs/index_n.htm

The EZLN Page

En hjemmeside med informasjon om zapatistene. Pressemeldinger, bakgrunnsinformasjon og enkelte bilder.

Adr: <http://www.peak.org/~justin/ezln/ezln.html>

Kurdistan Committee of Canada

Den mest oppdaterte informasjonen om kurdernes frigjøringskamp. Pressemeldinger fra PKK, intervjuer med kurdiske frihetsskjempere og oppdaterte nyheter.

Adr: <http://infoweb.magi.com/~kcc>

Gatas Justis på digitale motorveier

Hjemmesiden til "Gatas parlament" (slem rap-gruppe) med linker til Dagbladet.

Adr: <http://www.sn.no/home/gatas/gpn.html>

Misc.activism.progressive

En nyhetsgruppe med pressemeldinger fra diverse progressive bevegelser. Informasjon om kampanjer, streiker og mye mer.

Adr: news:misc.activism.progressive

Rebell på Nettet

Je!

Adr: <http://melvin.hiof.no/rebell>

E-post: rebell@melvin.hiof.no

Rød Valgallianse (RV)

Side med oppdaterte pressemeldinger fra RV. RVs program og EØX-files er også lagt opp. Inneholder mange forbindelser for videre surfing.

Adr: <http://www.sn.no/home/rv/index.html>

Natur og Ungdom (NU)

Informasjon om NU, gode forbindelser til anti-atomvåpen kampanjene.

Adr: <http://www.aksess.no/nu/>

Hvis noen vet om andre gode sider på internett, blir vi glade om dere kan sende oss adressen. Den kan sendes til: rv@sn.no

1968 ble året som ga navn til en hel generasjon av radikale. Hva var det egentlig som skjedde i Paris, sommeren 1968?

Bjarke Friborg

I november og desember ble Frankrike krystet av den mest omfattende streikebevegelsen siden 1968. Millioner av arbeidsfolk streiket og aksjonerte mot nedskjæringer og privatisering. På Dagsrevyen ble det snakket om at det igjen kunne bli som den gangen Frankrike hadde sin «værste krise». Det ble tatt fram hvordan «krisen» rammet loydlige borgere som fikk problemer med å komme, seg på jobb. Bare motvillig ble det sagt at streikene faktisk hadde støtte hos et flertall i folket.

Makthaverne fryktet et nytt 1968 - og med god grunn, for begivenhetene rundt studentopprøret og den etterfølgende generalstreiken i Frankrike 1968 er det nærmeste et rikt, vestlig land har vært en revolusjonær situasjon i etterkrigstida. Nesten 30 år senere er 1968 en viktig kilde til inspirasjon og erfaringer som kan brukes av alle som mener alvor med kampen for et bedre samfunn. En ny generasjon er klar til å ta over.

Ungdomsopprør og klassekamp

Mai 1968 feide en bølge av uroligheter, protest og kampvilje over store deler av verden. Innestengt opprørstrang holdt på

å bryte ut i lys lue, og særlig ungdommen ivret for et oppgjør med det gamle samfunnet. Men det var ikke bare generasjoner som stod mot hverandre. Grunnen til opprøret var det herskende systemet som skapte umenneskelige forskjeller mellom rike og fattige land, mellom kapitaleiere og arbeidere og mellom småbønder og godseiere. I dette systemet er det et ubønnhørlig krav å hele tiden konkurrere om mest mulig profitt, dvs. å selv tjene på andres arbeid, i stedet for å samarbeide. Følgen er at de som ikke har makt til å utnytte andre bukker under, mens makt og

randen av revolusjon, Italia nær sammenbruddet og Tyskland på vei til å bli en umaskert politistat. I mindre land som Norge og Danmark ble situasjonen ikke like tilspisset og ting tok først av noe senere. Mai-oppstanden i 1968 er likevel blitt det samlende symbolet for en generasjon i opprør, og Frankrike ble en veldig inspirasjon for folk som aksjonerte andre steder.

Ungdom gikk i spissen

I 1968 hadde USAs krig mot Vietnam vart veldig lenge og det var fortsatt ingen løsning i sikte. Det rike USA brukte enorme summer på å utvikle dødbringende våpen til bruk mot det fattige Vietnam. Likevel klarte vietnameserne å holde ut, og etterhvert vokste det fram en omfattende bevegelse mot USAs krigføring. Tusener av mennesker lærte en masse om å engasjere seg politisk. Gjennom dette engasjementet var det mange som fikk øynene opp for hvordan urettferdigheten i samfunnet hang sammen, hva slags krefter som sto mot hverandre, og at det er mulig å vinne over supermaktene.

Paris sentrum, sommeren 1968

penger blir stadig mer konsentrert på noen få, griske hender. Dette systemet - kapitalismen - er blodig urettferdig. Protestene på slutten av 60-tallet var noen steder så kraftige at de pekte i retning av den store omveltinga - revolusjonen - som er nødvendig for å få slutt på kapitalismen.

«Ungdomsopprøret» fikk forskjellige former fra land til land: Frankrike var på

I løpet av 1960-tallet hadde det vokst fram en bred og svært samfunnskritisk elev- og studentbevegelse. På de franske videregående skoleene var det ofte Vietnamkomitéene som ga støtet til aksjonskomitéer mot det autoritære stats- og utdanningssystemet. Folk gikk på denne måten direkte fra å gjøre noe med de politiske problemene i den tredje verden til å gjøre noe med de politiske problemene i sine egne skoler.

Skoleelever, studenter og arbeiderungdom gikk i spissen. De så hvordan utdanning og vitenskap ble brukt til å gjøre

krigsteknologien mer effektiv og til å skaffe ensrettet og lydige arbeidskraft til næringslivet. De ble avvist, selv når de stilte helt enkle krav om bedre studievilkår og opprustning av overfylte undervisningslokaler. De rike ville ikke dele med andre, selv om Frankrike var rikere enn noen gang. Ungdommen ble møtt av undertrykking og sensur når de våget å stille krav om ytringsfrihet, forsamlingsfrihet og retten til å drive politisk arbeid også på skoler og arbeidsplasser. Det var så mye som var galt og så mye som kunne endres. Men makthaverne hadde andre interesser.

Rød aksjon

Selv om det var mye frustrasjon blant folk, var det langt fra alltid at protestene og organiserte aksjoner nådde utover de som allerede var radikale, de som ville sette igang store opprør. Opprørsk ungdom skapte likevel mye bry for herskerne. Våren 1968 var det omfattende studentroligheter og myndighetene vedtok å stenge Sorbonne-universitetet i Paris. Studentene svarte med å okkupere området rundt universitetet - Latinerkvarteret - og bygge opp barrikader. Ordensmakten fikk fullmakter til å knuse oppstanden og gikk uvanlig hardt til verks. Politiet brukte køller, tåregass og husundersøkelser. Gravide ble slått og fotografer fikk sine filmer ødelagt.

Studentenes mot og politiets brutalitet gjorde at sympatien snudde til fordel for studentene. 800.000 mennesker gikk i solidaritetstog i Paris. Dagen etter ble de første fabrikkbygningene okkupert, og de første hundre arbeiderne tok makten ved sin Renault-fabrikk. 8 dager senere var nesten 10 millioner gått i streik, verdens største generalstreik til nå. I to uker var makthaverne fullstendig lammet og flere steder var styringen overtatt av streikekomiteer og arbeiderråd. Politimestre måtte spørre om lov før de fikk ringe til innenriksministeren, typografer overvåket hva som ble skrevet i de borgerlige avisene og landarbeiderne sørget for regelmessige forsyninger av matvarer til byene. Det ulmet også i den vernepliktige hæren og det brøt ut mytteri på et hangarskip på vei til å overvåke atomsprenninger i Stillehavet. Høydepunktet ble nådd da president De Gaulle plutselig ikke lot høre fra seg lenger og trolig var flyktet ut av landet.

Revolusjonær ledelse manglet

I et glimt ble det vist hvilken voldsom kraft som kan utløses i en frustrert, men kampvillig arbeiderklasse og at en slik

kraft kan styrte kapitalismen og erstatte den med noe annet. I et glimt ble det også vist kimene til en annen og mer demokratisk måte å innrette og planlegge samfunnet og produksjonen, basert på arbeiderråd og andre folkemaktsorganer som oppstod spontant som svar på de behovene folk hadde.

Oppstanden var oppstått spontant og uten at det var gått ut sentrale ordrer fra de to store fagforbundene. Disse hadde hittil fulgt en taktikk med stadige, korte streiker (punktstreiker) som skulle skremme arbeidsgiverne, men som også førte til at luften alltid gikk ut av ballongen. Det gamle kommunistpartiet PCF var fullstendig stivnet og tatt over av pamper som verken var forberedt på revolusjonære tilstander eller på å la seg «belære av anarkistiske studentoppviglere». De ville holde seg innen lovens grenser og helst gå til-

Formann Mao var med...

bake til forhandlingsbordet. De kunne derfor ikke stille seg i spissen for oppstanden og gjorde i stedet alt hva de kunne for å dempe aktiviteten på arbeidsplassene og isolere de mest kampvillige.

Med det gamle kommunistpartiets svikantes det ikke noe samlende og virkelig revolusjonært kommunistparti som kunne støtte opp om aktivitet, gi ledelse og retning for urolighetene og bane vei for reelle samfunnsendringer. De mange ulike revolusjonære gruppene gjorde hva de kunne for å utvide streiken, men de var for

små og splittede til å effektivt kunne hjelpe med å organisere bevegelsen.

Svart reaksjon

Etter to uker kom desverre høyresiden til hektene igjen. Alle midler ble tatt i bruk for å slå ned urolighetene: President De Gaulle oppfordret til utenomparlamentarisk «borgerlig aksjon» mot venstrefløyen. For å sikre sin posisjon på høyresiden slapp han dessuten løs framtrepende fengslede fascister, samtidig som de viktigste revolusjonære smågruppene ble forbudt. Selv mens gaullistiske bøller med jernstenger og pistoler angrep venstreorienterte aktivister, fortsatte «kommunistpartiet» PCF med å motarbeide den kampvillige venstrefløyen. Dermed kunne De Gaulle uhindret høste stemmer ved å oppfordre til overfall på gatene og kreve «lov og orden». En million mennesker gikk i demonstrasjonstog til fordel for regjeringen. Politiet fikk brutt ned streikene og gjenopprettet kontrollen over produksjonen.

Systemet var blitt stabilisert og ved valgene i juni vant gaullistene stort og PCF gikk tilbake. Bildet ville trolig vært noe annerledes hvis også ungdommer under 21 år hadde hatt stemmerett, men bevegelsen hadde uansett fått et knekk og de ulike revolusjonære grupperingene kunne ikke holde oppe aktiviteten av egen kraft. Studentlederen Daniel Cohn-Bendit («Røde Danny») ble siden utvist og sendt tilbake til sitt hjemland Tyskland.

Norge og Frankrike 1996

Norge er langt fra revolusjonære tilstander. Likevel viser historien (både den franske og den norske) at det gang på gang oppstår bølger av aktivitet der tusenvis av mennesker engasjerer seg for å kjempe for sine interesser. Streik på en arbeidsplass eller en skole kan utløse sympatiaksjoner, og plutselig er det langt større sjanser for å slå overmakten. Skal aksjonene få gjennomslag må det imidlertid finnes både en masse engasjerte mennesker, og noen som kan gi retning og plan for aktivitetene, slik at kampgløden ikke forsvinner underveis. Historien om sviket fra det gamle kommunistpartiet og mangelen på det nye er en viktig lærdom som kan brukes også i dag - 28 år senere - når en ny generasjon holder på å ta over. Hvis vi kaster et blikk på miljøkrisen, arbeidsløsheten og den framvoksende fascismen, ser vi at vår generasjon bør bli den generasjonen som lykkes.

KOMMUNISTANE i NEPAL

I november 1994, medan vi her i Noreg var opptekne med EU-kamp mot Regjeringa og Europabevegelsen, presterte folket i Nepal å gje statsmakta i landet sitt til kommunistane. Kva slags land er dette, som gjev Communist Party of Nepal (United Marxist Leninists) makta, sjølv om "kommunismen er død"?

Magnus Marsdal

Nepal ligg inneklemd mellom gigantane Kina og India, og er mest kjend for å vera "heimlandet" til Himalaya-fjella. Mindre kjend er det kanhenda at Nepal eit av verdas fem fattigaste land, dei omlag 20 millionar menneske i landet har to TV-apparat og fire aviser pr tusen innbyggjarar. Kring 70 prosent av folket er analfabetar (kan ikkje skriva namnet sitt og telja til hundre).

Nepal har aldri vore okkupert militært av ei framand imperialistmakt, men landet har vore sterk dominert av Storbritannia og India, difor blir Nepal ofte kalla ein halv-koloni under India. At engelske herskarar har hatt fingrane sine borti Nepal skuldast sjølvstendig at Nepal ligg inntil India, som var "kronjuvelen i Det Britiske Imperium". Framleis fins det nokre band mellom Nepal og England, til dømes var soldatar frå Nepal med og kjempa i Falklandskrigen mellom Storbritannia og Argentina i 1981. Banda til nabolandet India er mykje sterkare, og kampen for nasjonalt sjølvstende, for at folket i Nepal sjølve skal kunna velja si

utvikling, er ein av dei viktigaste spørsmåla i Nepalsk politikk i dag.

Opprør for demokrati

90-talet er eit opprørs-tiår i Nepal. Etter demonstrasjonar og opprør vart dei fyrste demokratiske vala sidan 50-talet haldne for fem år sidan. Dette markerte slutten på det "gudeinnsette" hindu-monarkiet (kongedømet) som hadde herska frå 1963. Dette "heilage" monarkiet var eit nullpartisystem, stort sett heilt fritt for påverknad nedanfrå.

Dei fyrste som fekk karra til seg makta når det gamle systemet sprakk var det såkalla. Kongresspartiet. Kongresspartiet har sterke band til herskarane i India, og står difor i vegen for ei sjølvstendig utvikling av Nepal. Kongresspartiet klarte då heller ikkje å gjera folket til lags, så ved valet i november 1994 vart Communist Party of Nepal det største

Demonstrasjon i Katmandu

partiet. Dei hadde stilt seg i spissen for folkets kamp for nasjonalt sjølvstende, demokrati og utvikling, og vart lønna med å få innta regjeringskontora i Katmandu rett før jul i fjor.

Kommunistane hadde makta på Verdas Tak! I ni månadar. I september i år klarte

dei to største høgrepartia å samla seg for å fella regjeringa til dei revolusjonære. Den raude nasjonal-demokratiske politikken hadde fått så stor støtte, også frå folk som høyrer til andre parti, at høgrepartia kjende det som eit for stort trugsmål til at dei kunne la kommunistregjeringa sitja.

Mage jordlause

Jhala Nath Khanal er ein av grunnleggjarane av Communist Party of Nepal (CPN), sit i partileiinga, er representant i nasjonalforsamlinga, og var utanriksminister for CPN-regjeringa. Han fortel om kva dei gjorde, når dei sat med regjeringsmakta.

—Over halvannen million menneske er jordlause. Vi vil gje dei land, jordreformane er eit hovudpunkt i vårt program. Før regjeringa vart kasta rakk vi å gje jord til omlag 58 000 folk, vi var godt i gang med å utrydda føydalismen (det før-kapitalistiske, ufrie jordbrukssamfunnet). Vest i landet finst det òg restar av kamaiya-systemet som er ein form for slaveri. Vi utvikla eit program for å få dette fjerna, men det er enno ikkje fullstendig gjennomført, seier Khanal.

—Vi vil òg arbeida for å utvikla landsbygda og lokalsamfunna. Vi er den fyrste regjeringa som har løyva pengar direkte til dei 3995 landsbyråda, og vi satte mykje på dei 205 fylka, for å byggja ut helsevesen, utdanning, transportnett osv. Alt dette førte til stor entusiasme og ein bølge av oppslutnad frå landsbyane.

Nasjonalisme og antiimperialisme

—Ei anna side ved programmet vårt er at det er nasjonalistisk. Nepal er dominert av India - økonomisk, politisk og delvis kulturelt. Kravet om nasjonalt sjølvstende står sterkt. Dette handler mellom anna om

vasskraft, vi har over seks tusen elver i Nepal, og eit stort potensiale for kraftproduksjon. For nokre av dei viktigaste elvene er det laga avtaler med India som berre India tener på, ikkje folk i Nepal. Slike urettvise avtaler finst på mange område av samfunnet, og det er vårt mål å få fjerna dei og rydda vekk urettvisa frå fortida, slik at Nepal kan utviklast. All imperialism, ikkje berre den indiske, er vår fiende. Vi trur USA var aktive bak scenen for å få istand at regjeringa vår vart kasta.

–Kva interesse skulle USA ha i Nepal?

–USA vil støtta den anti-kinesiske rørsla i Tibet. Sidan Nepal er nabolandet til Tibet er vi ein egna base for slikt arbeid. Vårt parti stør ikkje separatistane i Tibet, vi meiner det er herskarklassen, folk som

Dalai Lama som står bak kravet om lausriving frå Kina. Dersom fleirtalet av tibetanarane går inn for ein eigen stat er det heilt OK, men slik er det ikkje i dag. Støtta Dalai Lama får i vesten er eit døme på at imperialismen når som helst vil heva fanen for “Menneskerettar” når det tener imperialismen sjølv.

–All Nepal Womens Association har om lag 400 tusen medlemmar, har de ei sterk kvinneverørslse?

–Ja, vi har ei sterk kvinneverørslse, med mange lokale grupper. Vår regjering arbeida aktivt for nokre av dei viktigaste kvinnekrava, det handlar om å fjerna diskriminering. Til dømes har ikkje kvinnfolk arverett. Vi ville fjerna dei diskriminerande lovene, men det vart stoppa av fleirtalet i parlamentet.

Eit anna problem Khanal trekk fram er transporten av Nepalske ungjenter til India. Fattige jenter blir lokka og lurt inn til storbyane, men i staden for den velstanden dei blir lova får dei eit liv som prostituerte. Jenter som kjem attende til Nepal blir ikkje akseptert av samfunnet, dei får som oftast ikkje jobb.

Sosialisme no?

Som den gode maoist han er, snakkar Khanal om utviklinga i Nepal som ein «demokratisk revolusjon», sosialismen står ikkje på dagsorden no. Fyrst må restane av føydalismen utryddast, imperialismen kastast ut av landet og den byråkratiske kapitalismen som er utvikla fjernt. Den demokratiske revolusjonen er eit fyrste steg, ein sosialistisk revolusjon må koma seinare, meiner Communist Party of Nepal.

–Kvifor kan de ikkje byrja med å innføra sosialisme med ein gong?

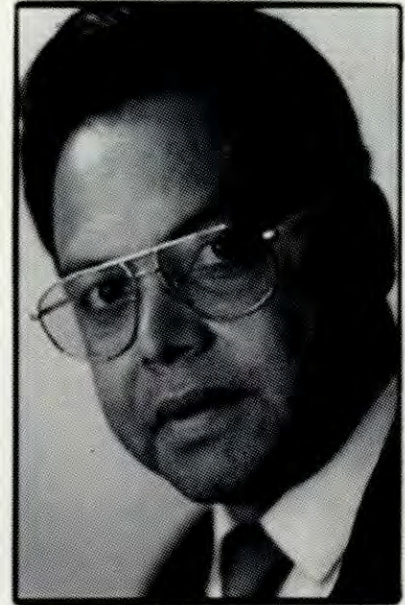
–Fyrst må føydalismen avskaffast, bøndene må få jord og dei må eiga jorda sjølve. Det teknologiske nivået er ikkje høgt nok til kollektivisering, og kollektivisering vil vera for vanskeleg å administrera i dag. Dersom vi kollektiviserer no vil det ikkje utvikla seg noko personleg initiativ og ansvar i jordbruket. Vi må læra av Sovjet og Kina her, når ein kollektiviserer skal det vera fordi det er lett å kollektivisera.

Vi må utvikla kollektive einingar som modellar, slik at vi og bøndene kan læra av praksis og diskutera praktiske resultat. Slik vil bøndene bli inspirerte. Kollektivisering må vera frivillig og ikkje gjennomførast gjennom diktat.

Vegen frametter

Regjeringsmakta er vekk og kommunistane i Nepal er attende på sin plass som viktigaste opposisjon i landet. Kva no?

–Vi vil styrkja og byggja partiet i heile landet. Vi vil òg byggja dei politiske masserørslene; fagrørslse, kvinneverørsla, stu-

Jhala Nath Khanal

dentrørslse osv. Vi arbeider med å skipa ein Nasjonal Front, ein allianse for demokrati, nasjonalisme, fred og vekst for landet. Dersom regjeringa no freistar å slå attende dei reformane vi satte igang vil vi gje dei motstand - ikkje berre i parlamentet, også på gata. Blir det naudsynt vil vi få i stand ei masserørslse mot den antidemokratiske og upatriotiske politikken til høgerekreftene.

–Neste val er i 1999, vil den noverande regjeringa klara seg fram til då?

–Regjeringa kan falla når som helst. Folk er veldig misnøgde med høgrepertia, misnøyen utviklar seg i retning protest og opprør. Situasjonen er heilt ustabil, eg kan bli kalla attende til Nepal kva tid som helst, seier Jhala Nath Khanal, som for kort tid sidan var regjeringskommunist på Verdas Tak.

BØLLEKURS!

Marl og Helga

Kvinner utfører 2\3 av alt arbeid.

De samme kvinnene tjener bare 10% av verdens inntekt.

I hovedstaden til Equador har 80% av alle kvinnene blitt mishandla.

I USA dør 4damer hver dag som direkte følge av menns mishandling.

I Sverige blir en kvinne voldtatt hvert kvarter, av en hun kjenner.

I Oslo blir ca. 7000 kvinner voldtatt hvert år.

70% av alle voldtekter i Oslo blir henlagt.

Dette er en liten del av de overgrepa som kvinner blir utsatt for daglig. Overgrep som gjør det vanskelig å tro på påstandene om at kvinner ikke blir undertrykt.

I Sverige har hver 5. jente slanka seg før hun har fylt 7 år. Er grunnen til dette at småjenter er for feite? 100 000 mennesker lider av spiseforstyrrelser i Norge aleine, og kravet om at du skal være slank og vakker blir stadig sterkere.

Hvorfor?

Men hvorfor skjer dette? Hvorfor akseptere og støtter samfunnet vårt kvinneundertrykking? Er menn født slemme og kvinner hjelpeløse? Er det noen som tjener på at kvinner holdes nede?

Dette og mye annet snakker vi om på Rød Ungdoms bøllekurs. Bøllekurs er et sjøllitlitskurs for jenter mellom 13 og 25 år. Vi holder bøllekurs for å gjøre jenter oppmerksomme på at kvinneundertrykkinga ikke er en selvfølge eller en naturlig ting,

men også for at jenter skal få snakka sammen og delt erfaringer. Vi håper vi iløpet av kurset kan hjelpe hverandre å krysse grenser og ta nye utfordringer. Vi vil sammen for å slå tilbake de overgrepa som kroppene og hodene våre utsettes for hver dag.

Trude

Trude har ganske nylig vært på sitt første bøllekurs. Hun er 15 år og går i 9. klasse i Oslo.

“Jeg fikk høre om bøllekurs for første gang gjennom en løpeseddel. Jeg og venninna mi lurte på hva dette kunne være, og ringte for å få mer informasjon. Vi syntes det høortes spennende og gøy ut og bestemte oss for å dra.

Kurset var på en hytte og det var åtte andre jenter der. Det var litt skummelt i begynnelsen, for vi kjente ingen av de andre jentene. Men vi ble fort kjent. Det var innmari kult at det ikke var noen gutter der, for det gjorde at det ble mye lettere å si det du mente. En annen bra ting var at det var jenter på vår alder som hadde kurset, det gjør at de ikke blir noe bedre enn deg.

Det var interessant å høre om kvinners stilling, for det visste vi nesten ingen ting om fra før. På skolen lærer vi jo bare at det er likestilling nå, fordi vi har kvinnelig statsminister og alt.

Vi fikk mange nye venner fra andre skoler, og om to uker skal tre andre jenter fra klassen på bøllekurs. Det er kult for da kan vi være flere samla i klassen neste gang læreren påstår at det er likestilling i verden.”

Rød Ungdoms bøllekurs er bare for jenter. Det varer i en helg, fra fredag til søndag, og koster ca. 200 kroner. Dersom du vil ha mer informasjon skriv eller ring til Rød Ungdom, Osteraugsgt. 27 0183 Oslo. Telfon 22989070.

Blod på hendene? -DET ER SHELL DET!

Forfatteren Ken Saro-Wiva er død. Alle visste at han skulle drepast, men ingen med makt gjorde noko for å stogga det. Då han vart hengd av styresmaktene i Nigeria protesterte heile verda, men stort sett berre mot det «usiviliserte» afrikanske regimet. Ikkje mot imperialismen. Ikkje mot dei vestlege kapitalistane som tener pengar på undertrykkinga i Nigeria...

Ogoni Ogoni!

Ogoni er landet
og folk. Ogoni
Tema som skilte seg
fra forfatteren som
skreiv om Shell og korrupsjon
som arbeid i Nigeria og Afrika.
I av er den forfatteren
som skreiv om korrupsjon og
korrupsjon i Nigeria.
I Nigeria er det mange
som skreiv om korrupsjon i Nigeria.
I Nigeria er det mange
som skreiv om korrupsjon i Nigeria.
I Nigeria er det mange
som skreiv om korrupsjon i Nigeria.

Ken Saro-Wiva

Forfatteren Ken Saro-Wiva

...det er Shell det!

Då Ken Saro-Wiva vart hengd kom den amerikanske presidenten på TV og sa Fy-Fy, og synta sin avsky for usiviliserte diktatorar i Afrika. Han sa ingenting om at det er dei vestlege oljeselskapa som fyller pengesekken til herskarane i Nigeria. Her i Noreg har det heldigvis kome mykje kritikk mot at Statoil held fram sitt «engasjement» i landet, men dei ferraste media fortel at plyndringa til vestlege oljeselskap er sjølv årsaka til at Ken Saro-Wiva kjempa og vart drepen.

Saro-Wiva var leiार for Movement for the Survival of the Ogoni People - MOSOP. Ogonifolkets land (i Nigeria) er eit elvedelta som opphavelg var frodig og vakkert, men sidan 60-talet har oljeutvinninga rasert området. Vatnet er forureina og oljeselskapa har lagt røyr og ledningar tvers over veiar og åkrar.

Ogoni krev erstatning

Shell er det største oljeselskapet i Nigeria og Shell kom dit fyrst. Det var Shell som fyrst og fremst var målet for det opprørske arbeidet til pasifisten Saro-Wiva. Ogonifolket krevde erstatning frå selskapet etter at Shell hadde pumpa opp milliardar av dollar og rasert miljøet i fleire tiår, utan at Ogonifolket hadde

fått noko som helst attende. Militærregimet i Nigeria har ingen interesse av å hjelpe Ogonifolket, Shell let jo noko av oljerikdommen dryppa på herskarane og held diktaturet i live.

Protestane frå Ogonifolket, leia av Ken Saro-Wiva, vart etterkvart så ubehagelege for Shell og militærregimet at dei måtte gjera noko. Fleire gongar har ogoniar blitt slakta av regjerings-

drap. Rettsaken var latterleg: Forsvarsadvokatane vart fengsla, vitne sto fram og fortalde at dei var betalt for å lyga. Ken Saro-Wiva vart dømd til å mista livet, for drap han aldri hadde vore med på. Shell gjorde aldri noko for å redda livet hans, i staden hadde Shells PR-avdeling 16. mars 1995 eit møte med Nigerias militære, regjering og politi for å få igang ein motoffensiv mot kritikken.

Det mangla ikkje på internasjonal merksemd kring saka til Ken Saro-Wiva medan han enno levde, men det slo aldri igjennom i media, det kom aldri noko frå dei «tunge» politikarane. Ken Saro Wiva vart hengd 10. november 1995. Då kom protestane, då kom oppslaga på Statsrevyen, då var det for seint. Shell og Statoil har ingen planar om å trekkja seg ut av Nigeria. «Vi blandar ikkje politikk og forretningar», seier Statoil. Sjølv sagt gjer dei det, men berre når politikken tener forretninga.

Kampanjen for å få Statoil ut av Nigeria er den kraftigaste protesten mot norsk imperialisme vi har sett på lenge. Kanhenda hadde Ken Saro-Wiva rett, når han sa: «Eg er farlegare for dei når eg er død».

soldatar, og Shell er skulda for å driva folkemord på Ogonifolket ved hjelp av nigerianske tryggingstyrkar. Men Saro-Wiva bøygde seg ikkje.

Uskuldig dømd

22. mai 1994 vart han fengsla og lenka til ein cellevegg i 64 dagar, skulda for

Magnus Marsdal

Vald mot kvinner i Tyrkia

Berre tre prosent av kvinnene i Tyrkia kjenner seg trygge for vald frå menn, fortel nyhendebyrået IPS.

Resten lever under trugsmål om å bli slått, sjølv om lova som ga tyrkiske menn rett til å slå konene sine vart fjerna i 1923. Omlag 48 prosent av kvinnene er utsett for «tilfeldeleg lågintensiv vald», 33 prosent er utsett for tilfeldeleg vald, 16 prosent blir mishandla så brutalt at dei må på sjukehus.

Tala er henta frå ei undersøking kor 609 kvinner i 45 nabolag i dei fattige utkanta- ne av hovudstaden Ankara vart intervju- a. Nesten alle kvinnene var avhengige av inntekta til mannen sin, berre ni prosent hadde ei viss eiga inntekt.

- At dei er økonomisk avhengige tvinger kvinnene til å godta valden, seier kvinne- aktivisten Ayse Duzkan.

Kvinnene prøver å unngå framferd som gjer at mennene reagerer med slag. Dei spør om lov før dei gjer noko mannen kan

bli fornerma for. Hicran Tanyer, 39-årig husmor frå Istanbul, fekk bank for å ha vitja den sjuke mora si utan at ho hadde fått tak i mannen for å be om lov.

-Da eg kom heim gjekk han til åtak på meg, fortel ho. På sjukehuset spurte dei om årsaka til skadene. Vel, mannen min sa at eg hadde falt, og dei protesterte ikkje. Kan ei kvinne klaga på mannen sin? spør Hicran ironisk.

MM

Neste Rebell

kjem kring 8. mars og blir eit JENTEPOLITISK REBELL.

Vi trur vi skal skriva om:

**Aksjonsgruppa Mot Sal Av Kvinnekroppen - AMSAK
Jentepolitikken (?) til «Internasjonale Sosialister»
Kvifor akkurat 8.mars?**

Kamp for høgare kvinneløn!

Kamp for sjølvvalt abort!

Dessuten kjem vi til å prenta kloke ord frå tidlegare leiar av Black Panther Party i New York DHORUBA BIN-WAHAD (som du kan sjå på baksida av dette nummeret).

Viktig melding:

**RØD UNGDOMS SOMMERLEIR
BLIR I ÅR FRA 19. TIL 26. JULI,
PÅ HÅØYA I OSLOFJORDEN.
SETT KRYSS I BOKA
NÅ MED EN GANG!!**

AKTIVIST- KALENDER

burde det vært her. Denne gangen har vi ikke fått tid til å samle inn informasjon om ting som skjer rundt om i det ganske land, men det må det gå an å få retta på.

Skal vi kunne gi vettug informasjon om hva som skjer, hvor og når, må vi ha hjelp fra deg! Gi oss beskjed om møter, aksjoner, demonstrasjoner og alt som er gøy, uansett om det er Rød Ungdom, SOS Rasisme, Ungdom mot EU, Natur og Ungdom, Målungdommen, Ungdom Mot Narkotika, AMSAK, RV, AKP eller andre gode krefter som står bak.

(Jehovas Vitner: Dere kan bare glemme det. IS også, forresten.)

E-post: rebell@melvin.hiof.no
Snail-mail: Osterhausgt.27 0183 Oslo

Okei,

det er sikkert fett for deg å lese radikale ting som andre har skrevet.

Men det er sikkert ikke fett for deg å se Gro gjøre som hun vil, rasistene vinne oppslutning og tredje verden tynes ihjel av Norge og andre høyborger for sivilisasjon og menneskerettigheter. Så har du tenkt å GJØRE noe sjøl?

☐ JA

☐ Jeg vil være med i Rød Ungdom!

☐ Jeg vil gå på bøllekurs!

☐ Send meg informasjon om Rød Ungdom!

Navn: _____ Adresse: _____

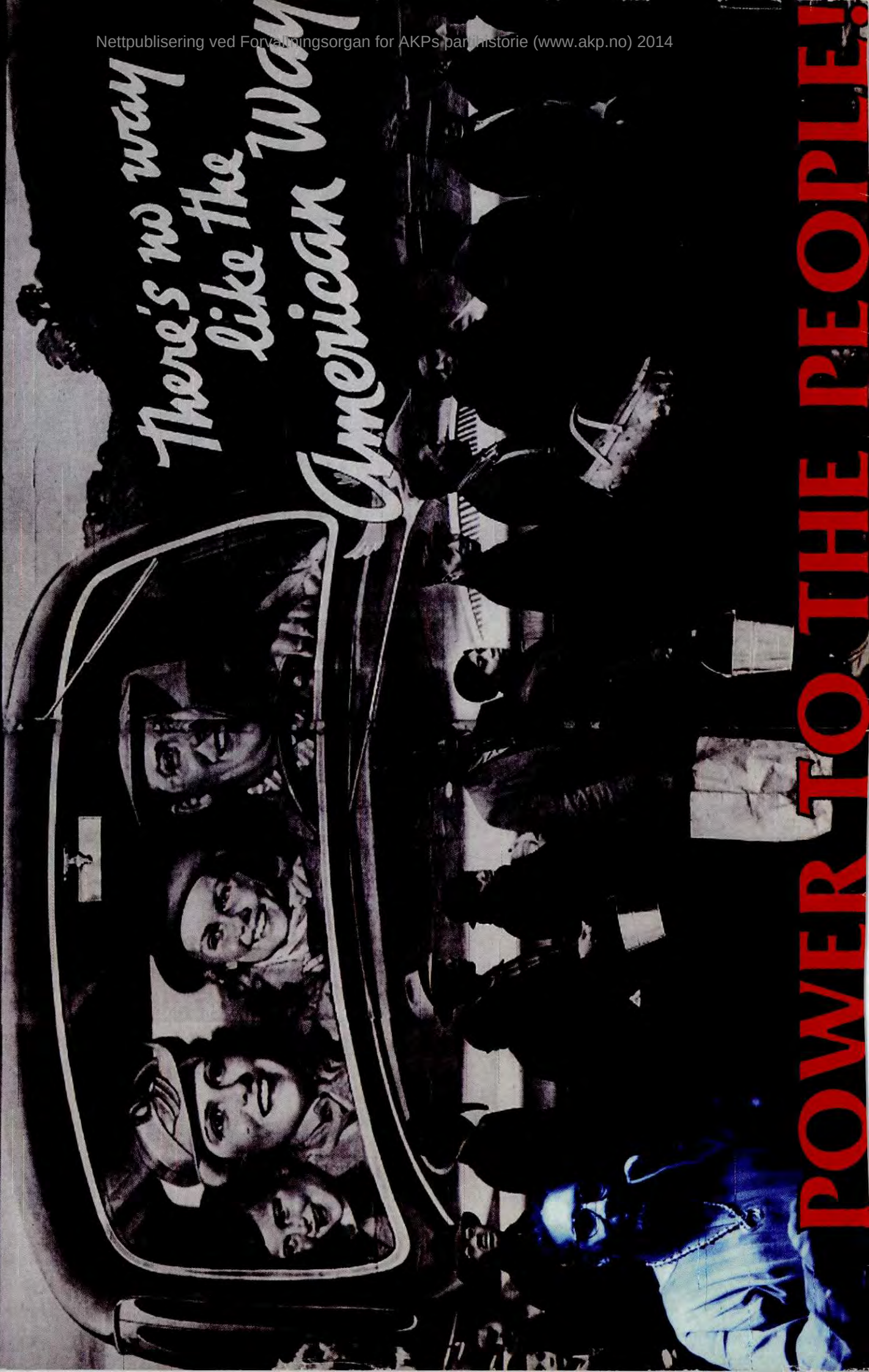
Postnr: _____ Sted: _____ Alder: _____ Tlf: _____

Send til: Rød Ungdom Osterhausgt. 27 0183 Oslo

Hvis du ikke vil klippe i Rebell, kan du rive ut denne slippen!

WORLD'S HIGHEST STANDARD OF LIVING

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partistorie (www.akp.no) 2014

*There's no way
like the
American Way*

POWER TO THE PEOPLE!